

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 64.

Tiende Session.

20de Møde.

Fredagen den 29de October Kl. 1.

(Fortsat.)

Regering (forts.): Vi maae husse paa, at det ikke er uvigtigt for os at holde fast ved et forstandigt og rigtigt Begreb om, hvilke nye Skatteobjecter vi skulle gribe, hvis vi komme til at behøve nye Skatter, og det maae vi erindre af den meget simple Grund, at vi meget godt kunne komme i den Stilling at behøve saadanne. Vi skulle eengang for alle vise, at det Object, vi da ville have, er Formue og Leilighed, Indtægt og ikke Andet; men hvis vi gaar ind paa denne Lov, taale vi, at der vedbliver at trænge sig et Skatteobject frem, som i sig selv ingen virkelig retsfærdig Betydning har, og som, beslægtet med Skatteobjecter udenfor Kjøbenhavn, vil føre over paa — skal jeg sige den ærede Minister hoorpaa, — paa Hartkornet. Det er en Drøm, som bejler en Mangfoldighed af Mennesker, at vi, hvis vi skulle komme til at behøve nye Skatter, skulle bruge de gamle Skatteobjecter, Hartkornet paa Landet, Næringen i Byerne, — og derfor holdes der her fast ved Næringen, men det er Noget, som vi, der ikke ville gaar den Vej, bør møde itide, og derfor bør vi selv i denne Lov udflyde Næringen som Skatteobject og henvende os til Formue og Leilighed, give Exemplet i saa Henseende. Naar vi simpelt og ligefrem henvende os til Formue og Leilighed, saa komme vi tillige ud af Portionssystemet, som er falskt i Bund og Grund; det er det, som fører os til

Bestemmelsen i § 5 om de 500 Portioner Maximum. Nei, lad os sige: Vi have taxeret hele Byen til saa meget Skat paa Formue og Leilighed, vi skulle have saa meget Skat ud, og der behøves altsaa for at fyldestgjøre os, en Skattedaler eller en Skattefylling, som fordeles paa de Hundrede. Efter denne Regel behøve vi slet ikke denne Begrændsning; thi saa kommer der et andet Spørgsmaal frem, som denne Lov slet ikke har løst, nemlig Spørgsmaalet, om man, naar man ligner Skatten paa Formue og Leilighed, saa ikke altid skal gjøre det efter en stigende Scala. Det er min Overbeviisning, at man ikke fornuftigviis kan ligne Skatten paa Formue og Leilighed uden efter en stigende Scala, idet det er min fuldeste Overbeviisning, Noget, som ogsaa er anerkjendt her i Loven, at der er Personer, som ikke kunne beskattes, fordi deres Formuesomstændigheder ikke række til, og der er ved Siden af dem Noget, som kun kunne beskattes i et meget ringe Maal, fordi de staae lige paa Grændsen af ikke at kunne beskattes, men at der derimod er en stor Mængde Andre, som kunne afgive en ikke ringe Overflødighed, uden at det derfor bringer dem i uogen væsentlig Forlegenhed, og det er dem, som vi, efter min Formening, især skulle see at bringe ind i Loven. — Jeg troer saaledes, at vi skulle indbringe i denne Lov, eller ogsaa slet ikke give os af med den, en Forandring, som fører hen til, at den hele Tale om Næringskatten falder bort, og at vi istedetfor komme ind paa en simpel Beskatning efter Formue og Leilighed af Byens Borgere. — Det Andet er, at vi anordne denne Formueskat ganske simpelt som en Formues og